

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
118-0-Рев-07-000 597
Бања Лука, 17.06.2009. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као предсједника вијећа, Јанка Нинића и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца – противтуженог Л. Д. из Т., заступа га пуномоћник М. В., адвокат из Т., ул...., против тужене – противтужиље Р. А. из С., заступа је пуномоћник Д. Б., адвокат из Б., ул...., ради стицања без основа одлучујући о ревизији тужене - противтужиље против пресуде Окружног суда у Требињу број 015-0-Гж-06-000 056 од 11.04.2007. године, у сједници одржаној дана 17.06.2009. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Пресудом Основног суда у Требињу број П-487/01 од 09.12.2005. године усвојен је тужбени захтјев тужиоца тако да је тужена обавезана да му по основу стицања без основа исплати 10.547,00 КМ са законском затезном каматом од 01.10.2001. године као дана подношења тужбе, па до исплате и да му накнади трошкове поступка у износу од 4.500,00 КМ, све у року од 30 дана. Истовремено, одбијен је као неоснован противтужбени захтјев тужене да тужилац њен објекат, изграђен на к.ч. бр. 2013, уписаној у з.к. ул. бр. 301 к.о. Т., доведе у стање у коме је био прије него је у њега уселио, тако да „постави дрвене подове, изврши малтерисање зидова и плафона, водоводне и електро инсталације доведе у пређашње стање“ и да јој на име измакле користи исплати по 300,00 КМ мјесечно почев од 01.11.1997. године, па до 20.9.2001. године са одговарајућим каматама и да јој накнади трошкове поступка у износу од 4.520,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Требињу број 015-0-Гж-06-000 056 од 11.04.2007. године жалба тужене – противтужиље против те првостепене пресуде одбијена је као неоснована.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужена - противтужиља побија ту другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примјене материјалног права, истичући: да другостепени суд није поступио по одредбама члана 8. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03, 85/03 и 63/07 – у даљем тексту: ЗПП), јер да није „цијенио сваки доказ посебно, нити све доказе заједно“ и да се није „изјаснио“ на њене жалбене наводе; да тужилац у њен објекат „није ушао на основу рјешења ОМИ“, јер да

је такво рјешење „имао на други простор“, па да је тако знао да „улаже у туђе“ дакле, да је био несавјестан, а да је то од утицаја на основаност односно неоснованост тужбеног захтјева; да другостепени суд није разграничио улагања тужиоца на нужне, корисне и луксузне трошкове иако од тога зависи његово право на тражену накнаду и висину те накнаде; да није утврђено шта су та улагања „значила“ за власника, а шта за корисника предметних непокретности; да је то важна чињеница, јер да је правно могуће досудити само повећану вриједност ствари коју „има лично власник“; да се другостепени суд „није изјаснио“ ни о користи коју је тужилац имао употребом предметних непокретности, т.ј. колику би станарину по том основу платио. Предлаже да се та пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Тужилац није дао одговор на ревизију.

Размотривши ревизију и побијану пресуду по одредбама члана 241. ЗПП, као и цјелокупне списе предметне правне ствари, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Из образложења нижестепених пресуда и списка предмета произлази: да је тужилац у приземни дио предметног објекта тужене уселио на основу рјешења Министарства за избјеглице и расељена лица Републике Српске, Комисије за смјештај избјеглица и управљање напуштеном имовином Општине Т. бр. 51-476-175/96-2 од 28.10.1997. године; да су те просторије тада биле потпуно неусловне за становање, како је то констатовано у записнику Комисије Секретаријата за урбанизам, грађевинарство и стамбено-комуналне послове Општине Т. од 05.11.1997. године; да је тужилац извршио нужне оправке да би се те просторије могле користити у стамбене сврхе и да је то утврђено приликом његовог иселења и констатовано у записнику Министарства за избјеглице и расељена лица Републике Српске, Одсјека Т. бр. 05-050-48-397/00 од 20.09.2001. године; да је налазом и мишљењем вјештака грађевинске струке, Ђ. М. од 09.06.2005. године утврђено да укупни трошкови које је тужилац имао у ту сврху износе 10.547,00 КМ; да му припада накнада тих трошкова на основу одредаба члана 27. а) Закона о престанку примјене Закона о кориштењу напуштене имовине („Службени гласник Републике Српске“, број 38/98, 12/99, 31/99, 38/99, 65/01, 13/02, 39/03 и 96/03). и члана 210. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78, 39/85 57/89 и „Службени гласник Републике Српске“, број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04), као и законска затезна камата на тај износ од дана подношења тужбе по одредбама члана 277. тога закона

Полазећи од таквог стања ствари, и овај (ревизиони) суд налази да је побијана пресуда у свему законита. Наиме, другостепени суд је у цјелини прихватио утврђено чињенично стање из првостепене пресуде тако да није изводио никакве нове доказе, па у таквој ситуацији не може бити говора о томе да је учинио повреду одредаба члана 8. ЗПП. У обрзаложењу побијане пресуде дата је оцјена релевантних жалбених навода тужене - противтужиле, дакле, поступљено је по одредбама члана 231. тога закона, па тако не стоји приговор да се тај суд није изјаснио на њене жалбене наводе, уз напомену да она и не конкретизује који су то жалбени наводи. У одговору на тужбу и током првостепеног поступка она није оспорила да је тужилац добио на привремено

коришћење њене непокретности, па се отуда ревизиони приговор да је он имао рјешење „на други простор“ такође указује неоснованим.

Из налаза и мишљења напријед поменутог вјештака грађевинске струке произлази да су сва улагања тужиоца у предметне просторије објективно била и нужна и корисна, па се у такој ситуацији неосновано ревизијом указује да суд није разграничио који трошкови су били нужни, који корисни и који луксузни и да ли су они за власника објекта корисни. А што се тиче захтјева тужене да јој тужилац плати накнаду за коришћење предметних непокретности, његова неоснованост произлази из одредаба члана 38. став 2. Закона о основним својинско- правним односима (“Службени лист СФРЈ“ бр. 6/80 и 36/90 и “Службени гласник РС” бр. 38/03) - да савјестан држалац није дужан да плати накнаду за коришћење ствари за вријеме његовог савјесног држања, при чему свакако треба имати у виду и чињеницу да је тужилац несумњиво имао такво својство.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да не постоје разлози због којих је ревизија изјављена. Такође налази да побијана пресуда нема недостатака у погледу страначке способности и заступање странака у овом спору, па се отуда ревизија тужене – противтужиле одбија као неоснована на основу члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Петар Бајић